בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **י"ט** ב תשס"ג (**23** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

כאמור, ביום **י"ז באדר** [שלשום] **נתמנה יוסף בן מתתיהו** [=יוסיפוס פלוויוס] **למפקד פיקוד הצפון** במרד היהודים הגדול נגד רומא בסוף בית שני.
יוסף מזרע הכהנים היה, ונתחנך בילדותו ברוח הפרושים. מפורסם היה כתורני אפילו בעיר מולדתו, ירושלים – עיר של חכמים וסופרים. התקרבות זמנית של יוסף אל הצדוקים ואל האיסיים (3 שנים ישב בתוך האיסיים במדבר) לא ריחקה אותו מן הדעות הפרושיות. השפעה יתירה הושפע בשהותו במשך שנתיים ב**רומא**, שבא לשם בן כ"ו שנה, בימי מלכותו של נירון קיסר [**64** למניינם]. כאן היה מעורב עם בני מרום העם, והתבונן מקרוב אל חיי הסביבה החדשה לו. החיצוניות של התרבות היוונית והרומית עשתה על הפרוש הירושלמי רושם עז. אבל אף את צד התורפה שלה ראה – פריצות רבה בכל קצות העם. העיקרים המוסריים של היהדות עכבו את יוסף מללכת אחרי הדעות היווניות-רומיות, אבל **לא מלהעריץ את הכשרון המדיני הגאוני של הרומיים**. בעיניו ראה ונוכח כי כוחה וגבורתה של הקיסרות מלא עולם ו**אין לעמוד בפניה**. נדמה לו, שגזירה מן השמיים היא, כי רומי תמשול בכפה, ואם תתחבר יהודה אליה יצא הפסדה המדיני בשכרה התרבותי. חבה יתירה זו לרומי, ברוח אגריפס השני, היתה כרוכה בלב יוסף באמון ליהדות ולתורתה, אלא שלא היה מחמיר במצוות כפרושים האדוקים. יוסף התמרמר בכל לבו על שרירות לבם של הנציבים הרומיים, אבל חושש היה, שמא ירע המצב על ידי מרידה במלכות, וסופה של יהודה לאבדון האוטונומיה שיש לה.
כשבא יוסף אל הגליל פנה קודם כל לסידור השלטון, תיקן סוד של 70 זקנים, ושם שופטים בערים; אחר-כך התחיל מכין את ההגנה. קצת מערי הגליל, שהיו נוחות להגנה בדרך הטבע, ביצר יוסף ליתר תוקף בסוללות, בחפירות ובחומות. בדרך זו, נתבצרו **טבריה**, **גמלא**, **טריכי** ו**יודפת**. בעת ובעונה אחת גייס צבא. מכל עיר יצאו לצבא חצי מספר הגברים נושאי חרב; המגוייסים נתחלקו לגדודים ואומנו בתכסיסי מלחמה כמתכונת הרומאים. כך נתקבץ בגליל חיל של 100,000 איש. [דברי ימי עם עולם]
{ההשלמה, בע"ה, מחר...}

~~~

השבת, בספר התורה השני, קראנו את **פרשת פרה**, ה**שלישי** מ- 4 הפרשיות המיוחדות שקוראים בחודש אדר [השנה, באדר ב']. השבת בה אנו קוראים פרשה זו היא תמיד השבת שלפני זו שאנו מברכים בה את חודש **ניסן**. הקריאה, על "**הפרה האדומה**", היא מפר' "**חוקת**" [במדבר י"ט] ומסמלת את הטהרות שהיו מטהרים בתקופת בית המקדש. עניין קריאה זו לפני חודש ניסן הוא כדי להזכיר לכל מי שנטמא במת להיטהר כדי שיוכל להקריב את קרבן הפסח במועדו. רק בהיותו טהור יהיה העם ראוי לעלות לחג הפסח לירושלים וליטול חלק בהקרבת קרבן הפסח, שהוא מצוות-עשה לכל אדם מישראל. כיוון

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל
~~~

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **א'**, **י"ט** ב תשס"ג (**23** במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שכך, נהגו להודיע על דיני טומאה וטהרה, הכלולים בפרשת "פרה", כחלק מההכנות לפסח. ואף עלינו להיזכר ב**טהרת מידותינו** לקראת חודש האביב, ראש החודשים...

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל